

Thương Quá Đi Hai Dòng Nước Mắt

Anh giả đờ nói "Em dễ ghét". Cái mặt kia không ai đánh mà sưng! Đôi môi kia, anh chưa hôn sao hồng? Thương quá đi hai dòng nước mắt...

Anh thăm cho em, nghe! Cho anh lau mặt - cái mặt hồng mười sáu hồi xưa...Cô bé ơi, cô bé học trò! Anh gọi đó, trường xưa, lớp cũ...

Một hành lang dài bay mưa gió...Anh đang đây, không phải trường mình - một hành lang mưa gió mờ mờ trên đất khách trên quê người, em ạ.

Hai mươi tám năm rồi, anh đi lâu quá, cộng thêm mười lăm năm đổi cả một đời, hẹn với Quê Hương, lời hẹn bay hơi. Em mười sáu, cũng rồi, luống tuổi!

Anh nhớ em, đêm nằm tiếc nuối một giấc mơ vừa thấy Đơn Dương. Má của em hai má đỏ hường, đóa hồng bạch em cầm, em tự hái...

Đóa hồng bạch như tấm lòng con gái tuổi Xuân xanh em để lại vườn nhà. Một năm sau khi không em đi xa, mười bảy tuổi em thành người lớn...

Con sông rộng khi không mà sóng gợn! Em xé lòng sông hay em xé tim anh? Cây khuyneh diệp trường xưa gió ngả nghiêng cành, anh úp mặt vào bảng đen, thôi hết!

Giấc chiêm bao đêm qua buồn thiệt, anh nói em dễ ghét, khi không! Cái mặt em không ai đánh mà sưng! Đôi môi em anh không hôn mà hồng, muốn cắn!

Trời hôm nay không mưa không nắng, em biết không Hồ Dzếnh nói gì? *Trời không nắng cũng không mưa, chỉ hiu hiu gió cho vừa nhớ nhung!*

Anh ghét em! Anh ghét em quá chừng! Ai bảo em được sinh ra làm con gái? Có bao giờ Mẹ sinh em trở lại...cho anh về ngắm nắng vườn cau?

Trần Văn Lệ

Người Con Trai Nói Với Người Con Gái

Người con trai nói với người con gái: “Anh yêu em”, người con gái mỉm cười. Rồi hai người cúi nhặt lá rơi, hai bàn tay chọt gập nhau. Rồi cười ngất!

Chuyện Tình Yêu luôn luôn có thật...cái mở đầu như mở chuyện chiêm bao.Tôi không biết về sau...tại sao nó lại thành chuyện giả? Người ta tả cảnh đời hay nói hoa nói lá, nói những con chim se sẻ chuyền cành, nói rất dễ thương dù nói chậm nói nhanh, “anh yêu em”, “em yêu anh”, vang vang hay lắng chìm bát ngát.

Tôi không biết tại sao những bài hát, bài nào hay là bài-hát-tình-yêu. Bài nào hay cũng thường hay nói buổi chiều, bài hờn dỗi...Bài nói về buổi mai, ít lắm. Tôi không biết tại sao khi miệng người con gái bặm, muốn hôn liền để miệng ấy nở hoa...

“Em em ơi, anh yêu em cho tới tuổi anh già”. Ai nói vậy? Là tôi chẳng, hỏi đó, khi đứng bên vách đèo Eo Gió...nói với người yêu áo xanh màu cỏ, nói với người yêu tóc ngõ mây bay. Người yêu tôi là ai, hỏi nước non, mất bóng! Người yêu tôi là ai, hỏi dòng sông, dòng sông gợn sóng, cô học trò mười bảy tuổi...xa xăm!

Người con trai nói thầm: “Thôi, em đi về bên kia thăm thăm, anh lên rừng đội nắng phơi sương!”. Việt Nam xưa, thuở chiến tranh buồn, tôi hai mươi tuổi đi vào cuộc chiến. Tôi đã hiểu những gì mình lưu luyến là những cọng mây ràng rịt trong bưng, cúi xuống giày gỡ bỏ để thông dong...vào cõi chết, vào tình yêu biệt biệt!

Người con trai nói với người con gái một lời tha thiết “anh yêu em cho tới tuổi anh già”...Tôi không ngờ tình vẫn cứ đơm hoa!

Trần Văn Lệ

Giấc Hồn Nhiên Chỉ Có Bóng Trắng Soi

Ước chi về ngắm nắng vườn cau, đi tìm Ngoại, Ngoại mô, chừ, con nhớ...Nắng rồi mưa, ơi trời Nam Phổ! Em hồi nào rồi cũng đi mô?

Ước chi về, đi ra, đi vô...Đầu cúi thấp mái tranh cổ tích, nhìn cây đèn có tên "hột vịt", nhìn dầu vơi, nghĩ lúc bắc tàn...

Tôi nói chi mô, tôi cũng nhắc nàng. Răng quên được tóc thề không sợi rối, nằm mượt mà để yên cho gió thổi, nằm mượt mà trên hai vai thon.

Em của anh ơi, nước chảy đá mòn. Em mà mòn cho anh giùm tí. Và cả Ngoại, cũng mòn đi, con năn nỉ...để con quên con có nước non buồn!

Ước chi về đi dạo phố Đơn Dương, cái quận lỵ có một con đường chính, nhìn đất trời nhớ thời đi lính, lòng buồn hiu nhớ tới tận Quy Nhơn...

Nhớ tới tận Thừa Thiên, ai đó giận hờn, "đi lính đi cho người ta bớt giận!". Nghe nói người ta một hôm choàng khăn thấm, lựa Mã Châu ngựa cỡi qua sông!

Là biết người ta đã đi lấy chồng! Con đa đa khóc hoài trong vườn Ngoại. Rồi mình đi, mình đi ra biên ải...ghé Đơn Dương như một kẻ lạc loài!

Ước chi về...có thể một mai, hay chẳng có bao giờ, dám lắm! Nắng vườn cau hồi nao vẫn nắng, gió bờ sông lay rụng lá bờ sông...

Có bao giờ người ta đi lấy chồng...mà trở bước về thăm người cũ, nói những gì tự thâm tâm chôn giấu, tự thâm tâm bộc bạch được không?

Em của anh ơi anh nhớ má em hồng, anh nhớ con sông Hương, rất nhớ, nhớ chiếc thuyền neo bờ cau nằm ngủ giấc hồn nhiên chỉ có bóng trắng soi...

Trần Văn Lệ

Bữa Tiệc Phục Sinh Hai Ngàn Mười Bảy

Sáu mươi ba năm gặp lại bạn bè. Bàn chín đĩa (*) cùng ăn buffet. Hai cái bàn nối nhau mà thành bữa tiệc. Nói chuyện nhiều hơn và ngắm nhau nhiều hơn!

Sáu mươi ba năm những chuyện giận hờn, chửi nhấc lại nghe còn xấu hổ! Phải chi hồi đó tội mình đừng nhỏ...như bây giờ, không biết đã ra sao?

Hai cô phục vụ thỉnh thoảng đến chào, hỏi thế nào, có nhiều món ngon, nhiều lắm. Ăn, tự mình lo, sao ở đây đầm ấm? Té ra thì...mắc quá, gấp ba!

Không đĩa nào uống rượu vì đều ở quá xa. Trong chín đĩa, có mấy đĩa có nhà, còn năm, sáu đĩa thì abc, xã hội...Người vượt biển, đĩa vượt trời, đường đi muôn lối. Thương quá thương bè bạn tả tơi...

Sáu mươi ba năm gặp gỡ nói cười. Những con mắt không còn mở to như hồi tuổi trẻ, nhưng vẫn thấy mà tóc bạc mây bay...tuổi chiều bóng xế! Thiệu vỗ vai mình: "Lệ nói như thơ!".

Sáu mươi ba năm ấm lạnh hai giờ...Nhận giấy trả tiền, kèm thêm chút tip. Ở góc bàn, bình hoa tulip. Tôi nói nhỏ Phượng à hoa nở vì em!

Chín đĩa ra khỏi nhà hàng cùng đứng ở bờ hiên. Phong chụp cái hình, Thiệu chụp cái hình, người đi ngang dừng chân chụp hộ. Chuyện vẫn còn như rang bắp nổ...Rồi thì parking từng cánh tay đưa...

Chào nhé anh em chào nhé chị em, chúng ta còn chỗ hẹn hò: mai một nghĩa trang phát phơ hoa cỏ. Phượng theo xe tôi đưa về thay vì đi bộ, tôi ngó mặt nàng mấy sợi tóc vương vương...

Trần Văn Lệ

(*) Kim Phượng, Thúy Phượng, An, Bê, Lệ, Thiệu và bà Hoàng, Phong và Quận Chúa, cùng là bạn học Phan Bội Châu Phan Thiết năm 1954...tới năm 1958.

Check Email Rồi Buồn

Bạn ở Bắc Cali,
Email viết: *Trên này mưa tầm tã.*
Đúng là chuyện quá lạ
Bởi dưới này trời nắng chang chang...

Bạn viết tiếp email: *Vậy thì ở miền Nam*
Trời thế là đẹp lắm?
Đẹp là nhờ có nắng?
Xấu là tại vì mưa?

Ôi chao hai câu thơ
Không ngờ mà hiện diện!
Em...Mô rồi? Mất biển...
Người-vô-hình của tôi!

Tôi nghe tiếng ai cười
Nắng. Mưa. Thơ với Thẩn!
Tôi nhìn ra vườn nắng
Có con bướm vàng bay...

Tôi nhìn lên ngọn cây
Vàng trắng khuya còn đậu
Nắng như bàn tay bầu
Mấy đóa hồng long lanh...

Bắc và Nam, giạt mình
Đất trời còn phân biệt!
Giống như sự sống, chết
Ai cũng biết khác nhau...

Bạn tôi đang thế nào?
Chắc vòng tay ôm gió?
Em-vô-hình đang ở
Trong gió người ta ôm?

Sáng, tự dưng tôi buồn
Nhớ lại thời mưa gió
Băng băng qua đồng cỏ
Tìm nắng cho cò bay...

Trần Văn Lệ

Ba Mươi Tháng Tư

*H*ồn tử sĩ gió ù ù thổi, mặt chinh phu trắng dãi dãi theo...Ba mươi tháng Tư buồn hiu...Đêm im vắng không còn nghe tiếng súng nhưng biển trong lòng lại động. Động tiếng gì? Thưa bạn, tiếng Non Sông!

Những cây súng còn nguyên ném bỏ xó rừng. Những cây bút còn nguyên cầm trên tay đâm thủng giấy. Kể từ nay đường ai đường nấy. Con đường nào cũng vào trại tù binh!

Ba mươi tháng Tư, ngày của Bất Bình. Nam với Bắc, Đệ với Huynh, đồ chó đẻ. Mẹ già nua đưa tay gạt lệ...*Ngày trở về đưa con bước lê trên quãng đường để đến bên lũy tre...*

Ba mươi tháng Tư, thế đó, ai dè. Hai chữ Hòa Bình thành hai chữ Bất Bình, quá đúng. Cuộc chiến tranh hai mươi năm Quốc Cộng, chấm dứt, buồn như ngọn đèn chong...

Bài thơ của Trần Tế Xương *Sông kia rày đã nên đồng, chỗ làm nhà cửa chỗ trồng ngô khoai, đêm nghe tiếng ếch bên tai giật mình còn ngỡ tiếng ai gọi đờ!* Như một giấc mơ! Người vợ trẻ gục trên bờ vai chồng khóc ngất!

Và Tố Hữu có thơ hiện thực: *Tôi chỉ là con chim bé nhỏ từ cái lồng con qua cái lồng to.* Những người chiến binh bơ phờ, xe tải này chuyển sang xe tải khác...

Tiếng oang oang của “người anh em” phía Bắc *Địt mẹ tụi mày lũ giặc leo lên xe! Xe nhón, xe con...đậu sẵn bên lề. Địt mẹ lũ mày, lên đây lên đây đi cho khuất mặt!*

Hàng hàng lớp lớp sĩ quan miền Nam xếp hàng đi cuốc đất. Hàng hàng lớp lớp vợ con các anh cũng đi trồng bắp trồng khoai. Kinh Tế Mới chẳng chữa ai...có chữa chẳng chữa những người trốn đi ra biển!

Thơ Trần Tế Xương khác nào vết chém trái tim mỗi người, mỗi người Việt Nam! Trái tim mỗi người, mỗi người Việt Nam tím bầm máu và nước mắt...

Trương Nghĩa Kỳ

Nhớ Em Hồi Mười Sáu

Hồi em mười sáu tuổi
Trăng tròn hơn đêm Rằm
Anh lạc bước đi ngang
Thấy em, lòng sáng tỏ...

Anh giả đồ trước ngõ
Dừng bước ngắm hoa hồng
Em như con thỏ bông
Muốn bông em đi quá...

Bông em lên núi lạ
Ngồi ngắm bóng trăng lên
Đời chỉ đẹp một em
Trăng kia là điểm tựa...

Nhưng em trong song cửa
Làm sao anh dám vào
Cản bước, hai cây đào
Sắp Xuân hoa ngắm ghé...

Bỗng dưng mưa rớt lệ
Sang năm em mất rồi
Hỏi, không biết mô nơi
Chỉ con sông bát ngát...

*Một ngày còn đôi khác
Huống gì đã một năm
Huống gì một hừng Đông
Rồi hoàng hôn đổ xuống!*

Té ra anh đến muộn
Dù em mới tròn trăng
Năm nay bao nhiêu năm
Nhớ em hồi mười sáu...

Trần Văn Lệ

Em Ơi Vàng Trắng Tỏ Buổi Mai Như Buổi Chiều

Những đám mây đang hiện từ dưới chân trời xa...Trên mặt biển bao la, những đám mây đang hiện.

Trong bầu trời, chim én, từng đàn, bay ngược về...Tôi đang ngồi trên đê, lá bắp lay, gió động,

Tôi lặng im, nghe, ngóng, tiếng em từ chân mây...Tại sao tôi ngồi đây? Không tự dưng, em nhỉ?

Một mối tình chung thủy, mười tám năm, ít gì? Tại sao em nỡ đi. Mắt nhắm hoài. Vĩnh viễn!

Tôi ngó bầy chim én. Chúng đang bay trở về. Tôi nhớ em, tóc thè, ôi lờn thè Non Nước...

Tôi đứng dậy. Và bước. Bước ngược về chỗ đi. Thấy đâu cũng biệt ly. Tôi mất em, vĩnh biệt!

Tôi thốt lời tha thiết “anh yêu em trọn lòng”. Tôi nghe trong mệnh mông gió bờ sông thao thiết...

Mình, sinh ly, tử biệt. Mười tám năm...như mơ! Non Nước thì mờ mờ. Có ai ngờ Non Nước!

Nước mắt mà chảy ngược, cây nhang không tàn rơi...Cái gì cũng hết rồi, hết rồi từ nguyên vẹn!

Một ngày nao trời biển không còn nữa chân mây...Lá bắp thì vẫn lay, bờ sông thì vẫn gió...

Em ơi vàng trắng tỏ buổi mai như buổi chiều, tôi đắp mộ-tình-yêu cho em, tình tôi nhé!

Trần Văn Lệ

Vào Quán Gió Trưa

Tôi vào quán cà phê, thấy bạn ngồi hiên gió. Tôi mua một ly nhỏ đến xin bạn chỗ ngồi. Bạn chào tôi và cười: Ngồi xuống đi, bàn trống. Hôm nay trời gió lộng, đường phố ít người đi. Chúng tôi không nói gì...bởi có gì đâu nói!

Ly cà phê nóng hồi rồi cũng nguội từ từ. Ly của bạn cạn chưa? Tôi nhìn thấy đã cạn. Tôi nghĩ bạn ngồi nán. Tôi nghĩ bạn chờ tôi. Nghĩ thôi, không mở lời. Chúng tôi cùng im lặng, nhìn ra đường, trời nắng. Nhìn ra đường, đường vắng. Ngày giữa tuần thênh thang...

Bạn gạt điều thuốc tàn, đứng dậy: mình đi nhé. Tôi bắt tay bạn, nhẹ và gật đầu: anh đi...Bạn ra mở máy xe, bạn rồ máy, xe chạy. Rồi thì tôi hết thấy. Đường xa. Một ngã ba...Tôi còn lại, bao la mặt bàn và hiên gió. Ly cà phê còn nửa, tôi chờ ai hay chẳng? Tôi bật lửa, bâng khuâng, một đám khói vừa quyện, bay lên như quyện luyến một người đi, đã đi...

Tôi hút thuốc, nhâm nhi ly cà phê trưa gió. Tôi nghĩ đến cỏ độ, cây đa và con đò. Tôi nghĩ đến câu thơ bơ vơ rơi từng chữ. Tôi nghĩ người xa xứ ai làm thơ cũng buồn. Ngộ nhỉ, chữ Quê Hương xé hoài mà không rách. Tôi nhìn lên phía Bắc, mây mù, liệu mưa không? Trời, vẫn trời mênh mông, gió buổi trưa lồng lộng...

Rồi thì tôi cũng đứng, đứng dậy và đi thôi. Tôi mới nói tới trời, tôi nghe buồn ứa lệ. Tuổi đời tôi bóng xế, Quê Hương chừng nao về? Mẹ già và lũy tre, bây giờ đâu còn nữa...Bạn hỏi nãy ngồi đó, bây giờ bạn cũng đâu? Con ngõ nào cũng sâu. Ngõ buồn càng thăm thẳm...

Trần Văn Lệ

Hàng Hàng Lục Bát

Chiều nay là chiều Thứ Năm
Em chưa đi, đợi tối Rằm, phải không?

Ôi chao hai má em hồng
Ước chi là gió anh bỗng em bay
Mình bay vào những đám mây
Để em còn thấy trăng ngày hôm sau...
Lặng Trời ngày chớ trôi mau
Đêm nay trăng lặn người chào người xa...
Dùng dằng mấy, cũng ngày qua
Thứ Năm rồi Thứ Sáu, ta nhớ mình!
Nhớ xưa Lý Bạch thất tình
Quý Phi vắng, cái giường nhìn...hoang vu!

*Sáng mai trời chắc sương mù?
Trời ơi tôi chết, em từ giã tôi...*

Trần Văn Lệ

Máu Chảy Ruột Mềm

Trong một tuần em hai vết đau!
Tay đau chưa dứt, em cầm dao
Hèn chi có sự làm em khóc
Trong một tuần em hai vết đau!

Nhìn em máu chảy thương theo máu
Thương lắm mà thôi, em khóc thôi!
Đứt một chút tay như đứt ruột,
Anh không tay đứt cũng tê người!

Em không vụng thế bao giờ cả
Mà chỉ tuần qua mới vụng về
Hai cổ tay em không bị bệnh
Thì em đâu có bị ai chê?

Dĩ nhiên câu nói từ anh thốt:
“Em, tại sao em dở thế này?”
Anh, nếu đau tay dao cũng cắt
Khi mình sơ xảy có ai hay?

Anh xin lỗi nhé, em yêu quý
Anh lỡ lời nên chậm bó băng
Máu của em loang làn vải buộc,
Em đau, đau đến mặt em nhăn...

Nhìn mặt em nhăn anh muốn khóc,
Giận anh không ở cạnh bên em
Lúc em làm bếp anh đi vắng
Khoảnh khắc sinh ra chuyện ruột mềm!

*Một giọt máu đào hơn cả ao...
Nhìn em máu chảy, thương đồng bào
Chiến tranh đã dứt nhưng cơm áo
Còn lỡ làm khi tay có dao...*

Trời đất chừng nao mới thái bình?
Chừng nao đời hết cảnh điêu linh?
Vết thương em dấu không trầm trọng
Mà lỡ làm thêm chắc giết mình?

Trần Văn Lệ

Bài Thơ Tháng Tư

Tháng Tư ôi tháng Tư buồn
Hoa soan đang nở đỏ vườn Ngoại tôi...
Cây cau vẫn hướng lên trời
...mà sao cúi xuống lệ người cứ sa?

Tháng Tư từ mắt của Cha,
Từ mi của Mẹ, nhòa nhòa nắng mưa
Không ai đợi, không ai chờ
Buồn tê tái dạ...không ngờ đổi thay!

Tháng Tư không chỉ một ngày
Mà muôn năm nhớ một-ngày-tháng-Tư!
Tháng Tư bỗng thiếu từ Dư
Bỗng dưng rách nát lá cờ đang bay!

Tháng Tư trăng khuyết không đầy
Muôn năm trăng khuyết không đầy, ôi trăng!
Em cầm hoài một chéو khăn
Thấm hai con mắt khi sông biển tràn...

Tháng Tư, tôi nói với nàng:
Chúng ta thôi chịu đôi đàng Bắc, Nam
Nàng hai môi đã tím bầm
Tôi hai tay nhẹ, hết cầm súng gươm!

*Tháng Tư từ đó sông Tương
Lê thê chảy mãi về phương mặt trời.
Mỗi khi người bỗng nhớ người
Hai tay bưng mặt, khóc, cười, với ai?*

Tháng Tư, một tháng mà dài
Bao nhiêu năm vẫn nằm ngoài ước mơ!
Tháng Tư, tôi một bài thơ
Gửi cho em đọc, bây giờ. Trời ơi!

Trần Văn Lệ

Tóc Thề Trên Vai Áo Gió Bay Tà Xuân Hương

Em đi mới hai ngày mà sao buồn quá vậy? Nhìn ra đường chỉ thấy bụi bay và bụi bay...

Em không phải hạt bụi. Anh nói để anh buồn. Em cũng không phải cơm nên anh ăn cứ nghẹn!

Em đi vì công chuyện, không phải em đi chơi...và chuyện thì có hoài theo mô hôi em chảy!

Nếu mặt trời đừng cháy những tàu lá chuối kia...chắc trăng không đầm đìa những giọt thương giọt nhớ!

Anh làm thơ cho đỡ nhớ em, em biết không? Những câu thơ vòng vòng đên kéo quân tháng Tám...

Em đọc đi cho chán, ghét anh đừng thèm về...cho trăng cứ đầm đìa, cho ruột đau tim nát...

Thơ Trần Huyền Trân như nhạc: *Xa nhau gió ít lạnh nhiều, lửa khuya tàn chậm mưa chiều đổ nhanh!*

...